

Фикҳ дарслари (111-дарс). Поклик ёхуд таяммум ҳақида

13:00 / 19.11.2020 3367

«Таяммум» сўзи луғатда «қасд қилиш» маъносини билдиради.

Шариатда эса:

«Аллоҳга қурбат ниятида покловчи тупроқ моддасини махсус сифат ила икки қўл ҳамда юзга суртиш таяммумдир».

هَوَيْلَعُ هَلَلَا يَلَصُ هَلَلَا لُؤْسَرَعَمَ اَنْحَرَحْ ؛ تَلَاقْ اَهَنْعُ هَلَلَا يَضَرَّ ةَشَائِعٌ نَعْ
عَطِقُنَا شَيْجَلَا تَاذِبٌ وَاِءَاذِيْبَلَابِ اَنْكُ اِذِي تَحْ وِرَا فُسَا ضَعَبَ يَفَمَلَسُو
مَاقَا وِسَامَتَلَا يَلَعَمَلَسُو هَوَيْلَعُ هَلَلَا يَلَصُ هَلَلَا لُؤْسَرَمَاقَا فِ، يَلْدُقْ
يَبَا يَلَسَانَلَا يَتَا فِ، ءَامٌ مُعَمَّ سَيَلَوِءَامَ يَلَعُ اَوْسَيَلَوِءَامٌ سَانَلَا
يَلَصُ هَلَلَا لُؤْسَرَبُ تَمَاقَا ؛ ةَشَائِعٌ تَعَنْصَ اَمَ يَلِي تَرَتَا لَا ؛ اَوْلَا قَفِرْ كَب
ءَا جَفِ، ءَامٌ مُعَمَّ سَيَلَوِءَامَ يَلَعُ اَوْسَيَلَوِءَامٌ سَانَلَا يَلَوِءَامٌ سَوِءَا
يَلَعُ هَلَلَا لُؤْسَرُءَامٌ سَوِءَا هَلَلَا يَلَصُ هَلَلَا لُؤْسَرَوِرْ كَبُ وُبَا
سَانَلَا وِسَوِءَا هَلَلَا يَلَصُ هَلَلَا لُؤْسَرَتُسَبَحَ ؛ اَلَا قَفِ، اَمَ اَنْدَقْ
اَمَ لَاقَوِرْ كَبُ وُبَا يَنْبَتَا عَفِ ؛ تَلَاقْ ءَامٌ مُعَمَّ سَيَلَوِءَامَ يَلَعُ اَوْسَيَلَوِ
نَمَ يَنْعَنْمَيَا لَفِ، يَتَرَصَاخِ يَفِ وِدَيِبُ نُنْطَيَا لَعَجَوِ، لَوُقَيَا نَأُ هَلَلَا ءَا ش
مَ اَنْفِ، يَلَعُ هَلَلَا لُؤْسَرَوِءَا هَلَلَا يَلَصُ هَلَلَا لُؤْسَرُرْ نَا كَمَ اَلَا كُرْحَتَلَا
لَزْنَا فِ، ءَامٌ رِيَغَ يَلَعُ حَبْصَا يَلَعُ هَلَلَا لُؤْسَرَوِءَا هَلَلَا يَلَصُ هَلَلَا لُؤْسَر
دَحَا وُءَا رِيَضْحُ نُبُ دِي سَأَلَا قِ، اَبِي طَا دِي عَصَا اَوْ مَمَيَا تَفِ، مُمَيَا تَلَا ةَيَا هَلَلَا
؛ ةَشَائِعٌ تَلَا قَفِ يَرْ كَبُ يَبَا لَ اَلَا اَيَا مُكْتَرَبَلِ وَاَبَا يَهَا اَمَ ؛ ءَابَقُنَلَا
هُتَحَتْ دَقْعَلَا اَنْدَحَ وِفِ هَوَيْلَعُ تَنْكُ يَدَلَا رِيَعَبَلَا اَنْتَعَبَفِ

Оиша розияллоху анҳодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам билан бирга у зотнинг сафарларидан бирига чиқдик. Байдаа ёки Зотул Жайшда эканимизда мунчоғим узилиб кетди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам уни ахтариш учун туриб қолдилар. Одамлар ҳам у зот билан бирга тўхташди. Одамлар сув ёқасида эмас эдилар, ўзлари билан сувлари ҳам йўқ эди. Одамлар Абу Бакрнинг олдига келиб:

«Оишанинг нима қилганини кўрмайсанми?! Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламни ҳам, у зот билан бирга бўлган одамларни ҳам тутиб қолди-ку! Одамлар сув ёқасида ҳам эмаслар, ўзларида ҳам сув йўқ», дейишди.

Кейин Абу Бакр келди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам сонимга бошларини қўйиб ухлаб қолган эдилар. У (Абу Бакр):

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламни ва одамларни ушлаб қолдинг. Улар сув ёқасида ҳам эмаслар, ўзларида ҳам сув йўқ», деди.

Абу Бакр мени койиб кетди, Аллоҳ хоҳлаганича нима деса деди ва қўли билан биқинимга ниқтай бошлади. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам сонимда эканларигина мени қимирлашдан тўсар эди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ухлаб тонг оттирганларида сувсиз қолдилар. Шунда Аллоҳ «Покиза тупроқ ила таяммум қилинг», деган таяммум оятини нозил қилди.

Усайд ибн Ҳузайр (у нақиблардан бири эди):

«Бу биринчи баракангиз эмас, эй Оли Абу Бакр», деди».

Оиша айтади:

«Кейин ўзим устида бўлган туяни қўзғатган эдик, маржонни ўшанинг тагидан топдик».

Бешовларидан фақат Термизий ривоят қилмаган.

وَأَلَيْمٍ هَدَّغِبِلْءِ الْمَلِئِكَةِ نَزَعْنَا لَئِيسُوعَ الْاَوْءُضُؤْلَا فُلَحَّيْ مُمَّيَّتِ لْا
لِ اَلْ تُوْفَيْ اَمَّ تُوْفٍ فُوْحٌ وَا ءَلْ اَمَدَعٌ وَا شَطَعٌ وَا يُوْدَعٌ وَا دَرْبٌ وَا يَضْرَمَلْ
يْلَوْلَا رِيْغَلْ ءَزَانَجْلَاو ءَانَبٌ وَا ءَادِبٌ اِديْغَلْ اَلْ صَكَ فَلَخْ

Сувнинг бир мил узоқда бўлиши, беморлик, совуқ, душман, чанқоқ, асбоб йўқлиги, аввалбошдан ёки давом эттириш ила ийд намози ёки валийдан бошқага жаноза намози каби ўринбосари йўқ нарсанинг ўтиб кетиши хавфи туфайли сув ишлатишдан ожиз бўлганда таяммум таҳорат ва ғуслга ўринбосар бўлади.

«Кифоя» китобидан